

# บทความพิเศษ

## นักเขียนอินเตอร์

วณิช จรุงกิจอนันต์

คำว่า “นักเขียนอินเตอร์” ที่ผมพูดถึงนี้ หมายถึง การเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติในระดับ หรืออย่างน้อยก็ให้ค่าสมาคมกับนักเขียนต่างชาติได้ มีการติดต่อแลกเปลี่ยนทัศนะเสวนากันได้เป็นอย่างดี ซึ่งการนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อนักเขียนผู้นั้นสามารถจะพูดเขียนภาษาอังกฤษได้ตามควรแก่ฐานะ

“ตามควรแก่ฐานะ” นี้ผมไม่รู้เหมือนกันว่าแค่ไหน แต่ควรจะมีมากกว่าที่ผมรู้ๆ อยู่ตอนนั้นแหละ สักหน่อยว่าตามความคิดของผมก็น่าที่จะเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นขั้นเป็นอัน ไม่ใช่เขียนได้ประโยคสองประโยคแบบผม

เพื่อนคนหนึ่งของผมคงจะมีความคิดในเรื่องการเป็นนักเขียนอินเตอร์ที่ว่ามีอยู่และเนื่องจากเขาเป็นคนทำอะไรทำจริง ไม่เหาะแหะเหยียบขี่ไก่ไม่ผ้อแบบผม เขาจึงมองหาทางที่จะทำสิ่งที่เขาคิดให้เป็นจริง

ทางของเขาคือไปอเมริกา โดยเจตนาว่าจะไปฝึกฝนศึกษาภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง เพื่อที่ว่าจะได้เขียนหนังสือหน้าเป็นภาษาอังกฤษได้ เขาคิดว่าจะใช้เวลาตนเองสิบห้าปี

หมายความว่าหลังจากสิบห้าปีของการศึกษาอย่างเข้มข้นและฝึกฝนอย่างบ้าระห่ำแล้ว เขาควรที่จะเขียนนิยายเป็นภาษาอังกฤษได้

เขาฝันในสิ่งเดียวกับที่ผมฝัน และทำในสิ่งที่ผมอยากทำ เพียงแต่ว่าผมไม่มีเวลาสิบห้าปีในแบบที่เขา

ผมว่าน่าสนใจอยู่เหมือนกัน ถ้าหากว่าหลังจากใช้เวลาและกรรมเวรไปสิบห้าปีในอเมริกาแล้ว ผมจะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้เท่ากับที่เขียนภาษาไทยอยู่ในตอนนี้ ผมไม่กล้าเสี่ยงตอนที่ไม่ว่าหลังจากสิบห้าปีแล้วผลมันจะออกเป็นหัวก้อยมาอย่างไร

เที่ยวเสร็จสิบห้าปีแล้วภาษาอังกฤษก็ไม่ได้ภาษาไทยก็เลอะจะไม่คุ้ม

เพื่อนผมมีเจตนาที่จะไปเริ่มต้นจากศูนย์หมายความว่าไปอเมริกาโดยไม่ศึกษาอะไรล่วงหน้าไว้ก่อนเลย ภาษาอังกฤษที่เขามีอยู่ก็มีเหมือนๆ กับคนที่จบจากโรงเรียนศิลปะทั่วไปในเมืองไทยแหละครับ ขนาดไหนล่ะ...ขนาดที่จะถามฝรั่งว่าจะไปตอนไหน เขาก็ผูกประโยคภาษาอังกฤษขึ้นว่า “ฮาวแมนนี่ ไทม์ ยู วิล โก” นั้นแหละ

ผมรู้สึกว่าคุณไปอเมริกาหนแรกนั้น ผมคิดว่าเขาเหนื่อยหนึ่ง

ออกจะเป็นเรื่องที่ต้องอธิบายยกถึง “มิสชั่นอิมพอสสิเบิล” ของเพื่อนผม ผมไม่ค่อยอยากจะเชื่อว่าเขาจะทำได้ แต่เขาก็เป็นคนเอาจริง....ผมระแวงว่าที่ผมไม่คิดว่าเขาจะทำได้นั้น อาจจะเนื่องมาจากผมไม่ได้เป็นคนเอาจริงเหมือนอย่างเขา หรือ...อาจจะเป็นเพราะผมมีประสบการณ์เกี่ยวกับความฝันนี้มา ผมฝันเรื่องนี้มาก่อนเขาและรู้จักธรรมชาติของภาษาอังกฤษดีกว่าเขา

จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ เคยพูดไว้ว่า  
No man fully capable of his own language ever masters another. ออกจะแปลเป็นไทยให้ตรงความหมายได้ยากสักนิด ก็มีความหมายทำนองว่าไม่มีใครที่มีความสามารถสมบูรณ์ในภาษาของตนเองแล้ว จะจัดเจนนียวกในอีกภาษาหนึ่งได้

ถ้าหากว่าเป็นจริงตามที่ชอว์ว่าไว้ เพื่อนผมก็ออกจะมีอาการไม่ค่อยดีเพราะถ้าหากว่าขาดความจัดเจนนียวกในทางการใช้ภาษาแล้ว การเขียนนิยายก็ออกจะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก ประการสำคัญนั้นก็เพราะนิยายนั้นเป็นที่สุดแห่งการเขียน เป็นที่สุดแห่งศาสตร์ของการเรียงร้อยถ้อยความ

ที่ผมว่าผมรู้จักธรรมชาติของภาษาอังกฤษดีกว่าเพื่อนผมนั้น ผมพูดจากการที่ผมเคยพยายามที่จะเป็นคนเก่งภาษาอังกฤษมาระยะหนึ่ง เดียวนี้ผมก็ยังไม่มีความพยายามอยู่ แต่อาจจะเนื่องมาจากรู้จักธรรมชาติของมันเสียแล้ว ผมก็เลยพยายามไปอื่น ๆ ไม่ค่อยฮึดฮัดจริงจังเหมือนช่วงที่อยู่ในระยะหนึ่งที่ว่า

ระยะหนึ่งของผมนั้นออกจะสั้น ลองไปสักพักหนึ่งผมก็เริ่มตระหนักว่ามันยาก และไม่มีทางที่คนอย่างผมซึ่งต้องทำมาหารับประทานแบบเอาเป็นเอาตายจะประสบความสำเร็จได้ในระยะเวลาที่กำหนด

ผมคิดใหม่ว่าปล่อยไปเรื่อย ๆ ดีกว่า ไปตามธรรมชาติของตัวเองดีกว่า การเอาจริงเอาจังมาก ๆ นั้น ออกจะสิ้นธรรมชาติของตัวเอง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าชีวิตนี้ผมจะเอาดีไม่ได้ก็ไม่ควรจะเป็นเรื่องแปลก

จากความพยายามที่อยากจะรู้ภาษาอังกฤษให้ดี ทำให้ผมรู้มากขึ้นเรื่อย ๆ คือรู้ว่าไม่รู้มากขึ้นทุกที...อันนี้เป็น สัจจะได้เลยที่เดียวละครับ สำหรับคนที่กำลังเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งคือเมื่อเริ่มรู้สึกว่าตัวเองรู้มากขึ้นก็จะรู้ว่าตัวเองมีเรื่องที่ยังไม่รู้มากยิ่งขึ้น

ยิ่งพยายามจะรู้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นเท่าไร ผมก็ยิ่งรู้สึกว่าความเป็นนักเขียนอินเตอร์กับผมนั้นยังอยู่ห่างไกล

ผมยังไม่เคยลองเขียนภาษาอังกฤษยาว ๆ แต่จากการอ่านมาหนัก ๆ พักหนึ่งทำให้ผมรู้สึกว่าผมทำท่าจะเขียนได้ รู้สึกนะครับ...ครั้งที่ผมรู้สึกผมก็จะลองลงมือเขียนเมื่อเขียนไปได้สองสามประโยคผมก็นึกศัพท์ที่อยากจะใช้ไม่ออก เมื่อนึกไม่ออกเสียแล้วก็รู้ว่าที่ตัวเองรู้สึกไปนั้น รู้สึกผิด ๆ คงจะเป็นเพราะตอนอ่านนั้นมันง่าย อ่านออกหมดรู้ศัพท์ทุกคำที่นักเขียนเขาใช้ แต่พอจะใช้ศัพท์นั้นขึ้นมา เจ้าศัพท์เวอร์รมนั้นก็ไม่ยอมมาหาผม

ผมก็จะท้อ หยุตฟุ้งซ่านเรื่องเขียนภาษาอังกฤษไปพักหนึ่ง แล้วพออ่านบ่อย ๆ ไปอีกพัก เจ้าความรู้สึกว่าตัวเองทำท่าจะเขียนได้ก็แว็บเข้ามาอีก

มันแว็บเข้ามาหลายหนจนผมรู้จักความรู้สึกชนิดนี้แล้ว คือรู้ว่ามันเป็นเพียงความรู้สึกหลอก ๆ ผมยังไม่มีทางที่จะเขียนภาษาอังกฤษได้ เพราะประโยคภาษาอังกฤษมีก็แบบผมยังรู้ไม่ครบเลย ไวยากรณ์แกรมมาร์อะไรก็ได้เรื่อง ลองทำข้อสอบเกี่ยวกับไวยากรณ์ครั้งใดก็ผิดๆยับไปหมด

ในจำนวนสี่สิ่งซึ่งมี ฟุด ฟัง อ่าน เขียน นั้น ผมทำได้ดีที่สุดคือการอ่าน ซึ่งก็คงจะเหมือน ๆ กับคนทั่วไป ผมรู้สึกว่า การอ่านออกจะฝึกฝนด้วยตัวเองได้ง่ายกว่าอย่างอื่น ถ้าหากพอจะรู้เค้าเกี่ยวกับการผูกประโยคภาษาอังกฤษบ้างแล้ว ก็ก็มีหน้าก้มตาอ่านโดยการสังเกตและเปิดดิกชันนารีเพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมไปเรื่อย ๆ ได้

การฟังนั้นผมว่าผมออกจะไม่ค่อยได้ดีเท่าที่ควรสังเกตได้จากเวลาดูหนังฝรั่งแล้วผมฟังรู้เรื่องน้อยกว่าที่ตัวเองคิดว่าน่าจะรู้เป็นอย่างมาก อย่างหนึ่งอาจจะเป็นเพราะผมคอยจะเหม่อ พอตาจ้องมองคุณภาพแล้วเสียงที่

ได้ยินมันเข้าหูซ้ายแล้วไหลออกหูขวา ไม่อยู่กับหูให้ผมจับความได้

เมื่อก่อนผมมีข้อแก้ตัวว่าเป็นเพราะหูผมพิการ คือค่อนข้างจะตึง ต่อมาผมก็ไปผ่าตัดปิดเยื่อแก้วหู จนตอนนี้เป็นหูปกติเหมือนของชาวบ้านทั่วไป แต่การฟังผมก็ไม่ยักกะดีเท่าที่คิดว่าจะดี สิ่งที่ผมคิดอยู่มากเมื่อก่อนที่ผ่าตัดก็คือหลังจากหูหาย... คือมีอาการเป็นหูปกติแบบมนุษย์ทั่วไปแล้วภาษาอังกฤษผมจะดีขึ้น แต่มันก็ไม่ยักกะดี

เกี่ยวกับการพูดนั้น ไม่ได้เรื่องได้ราวไปกว่าการฟังเท่าไร

ผมเคยฟังโฆษกคนไทยอ่านข่าวทางสถานีวิทยุประเทศไทย ฟังแล้วรำคาญเพราะเสียงซัดซัดซู่ซ่าของตัวเอสเอ็มแยะเหลือเกิน ในขณะที่ฝรั่งซึ่งอ่านข่าวอยู่ด้วยกันแทบจะไม่มีเสียงเอสให้ได้ยินเอาเลย เมื่อไรที่ได้ยินก็รู้ได้ทันทีว่าเสียงเอสที่ออกมาให้ได้ยินนั้นเป็นเสียงที่จำเป็น

ผมลองอ่านภาษาอังกฤษใส่เทปแล้วลองฟังเสียงตัวเองดู ปรากฏว่าเสียงที่ผมอ่านนั้นเอสเสียยิ่งกว่าของโฆษกไทยของสถานีวิทยุที่วานนี้อีก ซู่ซ่ายิ่งกว่าและน่ารำคาญยิ่งกว่า

ผมก็ลองสังเกตดูด้วยตนเอง... ไม่รู้จะครับว่าตามหลักวิชาแล้วมันเกิดจากอะไร แต่สังเกตจากการออกเสียงของตัวเองแล้ว ผมรู้ว่าที่มันซัดซัด ๆ แยะไปหมดนั้นเนื่องมาจากลิ้น เวลาเราพูดภาษาไทยกันนั้น ปลายลิ้นจะมาวกวนอยู่แถวค้ำหลังของฟันเป็นส่วนใหญ่เมื่อปลายลิ้นมันวนอยู่แถวค้ำหลังของฟันอย่างนี้ พออ่านภาษาอังกฤษแล้วเสียงตัวเอสจะบวมบอบออกมาเยอะผิดปกติ

จริงเท็จไม่รู้จะครับ แต่ลองดูก็ได้

ทีนี้ถ้าหากไม่ต้องการให้เสียงเอสมันทะล่อทะล่อหลุดออกมาพรวดพเรอเกินไปก็ต้องควบคุมลิ้นตัวเองให้อยู่สงบ ๆ แถวโคนเหงือกค้ำหน้าส่วนล่าง พยายามอย่าให้เข้าไปชิดกับเหงือก คือพยายามตั้งลิ้นให้ถอยหลังเล็กน้อย ถ้าหากทำได้ถึงนี้เสียงเอสก็จะไม่เล็ดออกมาตรงไหนที่ต้องการจะให้เสียงเอสออกค่อยขยับลิ้นมาไว้ที่ค้ำหลังของฟัน

จริงเท็จไม่รู้จะครับ แต่ลองดูก็ได้

อันนี้ผมไม่กล้าบอกกับใครดอกนะครับ เพียงแต่รู้สึกและเห็นว่าเป็นเช่นที่ว่าจากการทดลองของตัวเอง ปัญหาต่อมาก็คือเนื่องจากคนไทยเราไม่คุ้นกับการพูดโดยการตั้งลิ้นขยับถอยหลัง เวลาตั้งลิ้นถอยหลังก็เลยตั้งไม่ค่อยได้ที่ ถ้าตั้งน้อยเสียงเอสก็ยังไม่ออกอยู่แต่ถ้าตั้งมากเวลาพูดแล้วฟังเหมือนคนลิ้นค้ำปากพูด ฟังเป็นเสียงบริทิชอิงลิชแบบราชสำนัก เสียงของเจ้าฟ้าหญิงแอนน์ควีนอลิซาเบธ ฟ้าชายชาร์ลส์ เป็นอย่างที่ว่านี้

ผมเองนั้นไม่เคยขยับลิ้นตั้งลิ้นได้ทีเลย พยายามตั้งลิ้นแบบที่วานนี้แล้วอ่านหนังสือ อ่านไปได้หน้าสองหน้าลิ้นก็เปลี่ยนไปหมด

ผมก็เข้าใจนะครับว่าวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบที่ถูกต่อนั้น เขามีหลักการและวิธีการอยู่ แต่ผมก็ไม่เคยคิดจะเรียนรู้และฝึกฝนให้จริงจัง ก็เหมือนกับเรื่องการเขียนการฟังนี่แหละ ถ้าหากว่าได้เรียนรู้ตามหลักสูตรและมานะพยายามเอาใจใส่อย่างเข้มข้นและบ้าระห่ำแล้ว โอกาสที่จะรู้ได้จริง ๆ ก็มีมากขึ้น

แต่ผมก็ไม่มีใจไม่มีเวลาจะศึกษาฝึกฝนในแบบที่เข้มข้นและบ้าระห่ำอย่างที่คิดอยาก

อายุมันแยะแล้วนะครับ ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างใครเถอะ แต่ผมว่าอายุที่มากและการผ่านหนวามานานเกินควรวนั้น เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งของการเอาดีทางภาษาอังกฤษ ผมคิดว่าถ้าหากผมรู้ภาษาอังกฤษเท่าที่รู้ตอนนี้ (ซึ่งไม่มาก) และมีความปรารถนาจะเป็นนัก

เขียนอินเตอร์มาตั้งแต่ตอนที่อายุสิบหก โอกาสผมจะดีขึ้น

อย่างน้อยที่สุดเวลาของผมที่จะให้กับมันก็คงจะมีมากมายเหลือเฟือ และคงจะมีกำลังใจที่จะเริ่มต้นปูพื้นที่ให้แน่นอนหน้าเป็นกิจจะลักษณะ ไม่ใช่ต้องมาเดินกระช่องกระแย้งบนพื้นที่อ่อนนวยนาดอย่างที่เป็นอย่างทุกวันนี้

เมื่อตัวเองเป็นอย่างนี้ผมก็เลยใจหวิว ๆ แทนเพื่อนผม ใจผมนี้กว่าถ้ามันใช้เวลาสิบห้าปีตามที่ต้องการ

จริง ๆ มันอาจจะประสบความสำเร็จได้ แต่ในเวลาเดียวกันผมก็คิดว่าพอเวลาผ่านไปสักห้าปี มันอาจจะเริ่มรู้ คือรู้ว่าที่ไม่รู้นั้นเกินจะรู้ได้แล้วในชีวิตนี้ถือว่าแค่สิบห้าปีเลย

หรือว่าผมจะส่งข้อความที่จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ กล่าวไว้ไปให้มันเสียวันนี้พรุ่งนี้เลย เพราะนี่มันก็เพิ่งไปบางทีหลังจากรู้ความเห็นของเบอร์นาร์ด ชอว์แล้วมันอาจจะคิดใหม่ได้ว่า เออจริง กลับบ้านดีกว่า